

zā vide. Mūsu mājā nāca labi situētu inteliģentu sabiedriba – mākslinieki, profesori, rektori, zinātnieki. Es esmu, ja vēlies, kopš bērnības juties ar viniem vienāds pēc sugas.

Taču šajos laikos es tieklos ar loti nedaudzim cilvēkiem. Tie ir turīgi un ieteikmiģi cilvēki, kuri turas otrajā un trešajā plānā. Par vieniem maz runā, un tas ir labi.

Es gandriz nemaz neeju uz pieņemšanām.
Ja es ietu visur, kur mani aicina, tad es bütu
tajās, ko es uzskatu par lamuvārdu, smalkajās
aprindās. Tu manu ģimi tur neieraudzīsi! Nu,
nepatīk man tā sabiedriba!

Faktiski es esmu ne tik daudz biezs, kā ieteikmīgs cilvēks.

– Tas ir nopietns apgalvojums.

- Jā, es esmu Joti ietekmīgs cilvēks, jo es varu ar Joti daudziem cilvēkiem visu ko sarunāt. Ar tevi, ar ministriem, ar lieliem vīriem ārzemēs, ar bankieriem...

– Arī ārpus medicīnas?

– Vairāk ārpus medicīnas. Un tas ir labi.

**ES AKCEPTĒJU
TARVIDISKO TAISNĪBU**

— Parunāsim par vispārīgām lietām. Par mūsu valsts likteņiem. Vai, tā teikt, tev kādreiz neatkozas, ka tu brūkē lielu muti?

— Runāšana ir mana privileģija, jo es nesmu nevienam padots. Šodien daudzi ārsti gribētu daudz ko pateikt, bet viņi nevar atlaūties, jo tad vīnus izmetīs uz ielas. Panems

aiz čupra un izsviedis. Turklāt nekāda arod-biedrība, nekāda tiesa nepalīdzēs, izmetīs un aizmirsīs.

– To drīkst rakstīt?

- Jā, protams. Un cik izmet. Šausmīgi daudzus. Iemeslu nepaskaidrojot. Kā tu no tāda cilvēka vari izdabūt, lai vīnš pasaka, kā ir?

Un kā ir? Tas man nav tev jāstāsta, kā ir, tu to labāk zini, kā ir, jo tu esi patērētājs. Ir, kā sakā raidījumā *Imanta-Babīte*. Südīgi ir. Es zinu, ka tiek plānota spoža nākotne, bet naudas vēl ilgi būs krietiņi par maz. Ilgi!

Pēc Hemingveja – mēs esam zudusī pāaudze. Mēs nekad nebūsim tādi, kādi ir tie, kas piedzīmuši brīvibā. Mums ir kompleksi. Mēs varbūt kaut kā sevi pārskanojam, mums arī ir labi kreklī un pildspalvas... Bet tomēr iekšā mēs esam tie paši sociālisti. Tu man visu laiku jautā – nu, bet kā tad tur ar to naudu? Kapitālismā neviens neuzdod tādus jautājumus, jo visi saprot, ka medicīnas privātklinika ir bizness.

- Tu esi derīgs kapitālismam.

— Jā, esmu. Man patīk kapitālisms, jo kapitālismā, lai labi nopelnītu, ir daudz jāmācās un daudz jāstrādā.

Tajā pašā laikā man sāp sirds par mūsu valstī un par nejēdzībām. Sāp, nu! Man ir bail no tiem ideālistiem, kas mums zīmē medicīnas uzplaukumu, izglītības uzplaukumu, autoceļu uzplaukumu...

— Ir, ir ceļu uzplaukums, Krištopans remontē...

— Vecais, viņš to dara, viņš remontē, viņš ir mans klassesbiedrs. Bet nevajag zīmēt tik skaisti! Jo tas viss nebūs tik ātri. Tas būs, bet vēlāk. Jo visam ir vajadzīga nau – da! Tā nolādētā nauda ir vajadzīga.

— Ja tev sāp sirds — vai tu gribētu vadīt nevis privātklīniku, bet šo valsti?

- Es negribu. Es neesmu tam derigs, jo es esmu veiksmīgs savā profesijā. Paskaties uz tiem kungiem, kurus tagad slānām, tos depu-tātus. Lielākā daļa no viņiem ir bijuši ne pā-rāk veiksmīgi, cietuši kaut kādās perturbāci-jās... Tagad tikuši pie varas, tikuši pie nau-das... Un par to tauta grib viņus ar daksām piedurt.

Es tā skatos uz mūsu brīvalsts spiedējiem un redz, ka vinnē visi tie, kas nešmaucas. Jo izrādās, tas neglitums baigi krit acīs – kurš ir ierāvējs, kurš visus apčakarē.

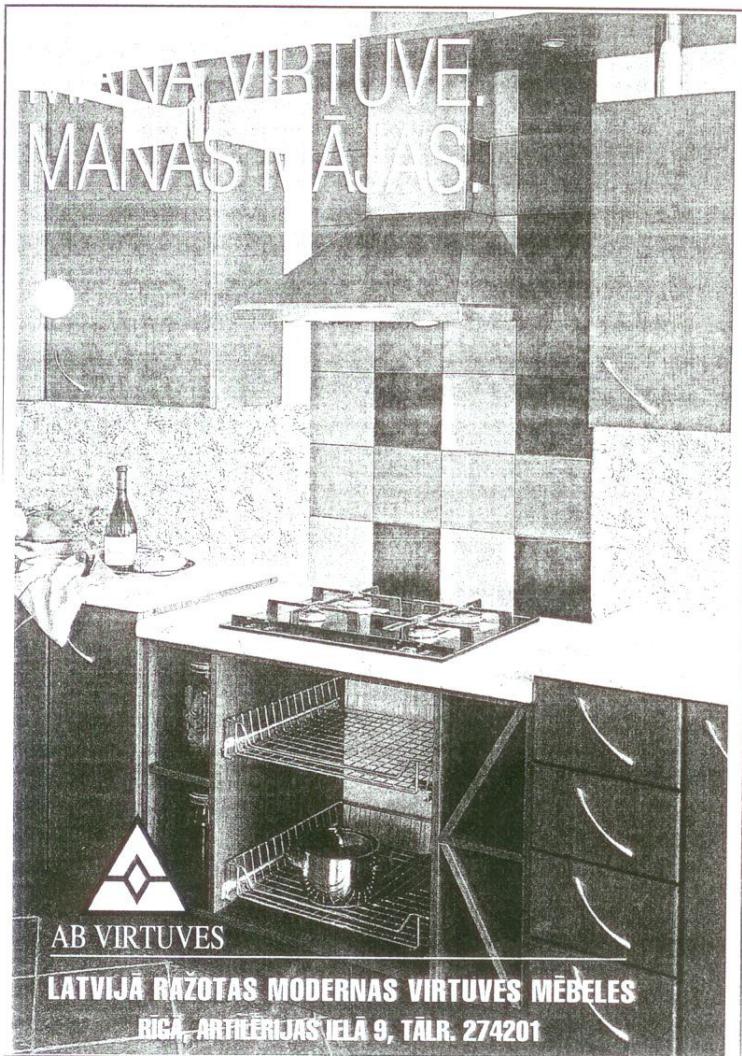
Mūsu brīvvalsts priekšgalā ir vesela plejāde, kas ir vienkārši forši veči. Teiksim, Tarvids raksta atbildi Putniņam. Vai tad Putniņš ir sliks vecis? Viņš ir foršs vecis. Bet Taryvidam ir tarividiskā taisnība un Putniņam ir putniņiskā. To putniņisko es neakceptēju, tarividisko es akceptēju. Bet abi ir forši veči!

— Tev taisnība.

- Nu, redzi. Visiem liekas, ka liela auguma cilvēki ir joti stipri, joti pašpārliecināti. Viņi jau nesaprot, ka aiz mūsu milzu auguma slēpjās trauslas dvēseles...

Nu, labi, paplāpājām, pietiek.

Jautāja Andris Stauro

*Brillu ietvaru kolekcija
Unikāli materiāli
ta pārklājums 23 karāti
odare "Karaliska laka".
"Metal Guilloche"*

Elizabetes iela 21a, Rīga, Tālr./Fakss:7332443